

РЕШЕНИЕ

№ 13020

гр. София, 26.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 17.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2661** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба Р. П. Я., чрез адвокат В. К., със съдебен адрес: [населено място], [улица], № 5, вх. Б, ет. 1, ап. 3 срещу Националната Агенция за Приходите (НАП).

От съда се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетение в размер на 34 727,40 лв. (тридесет и четири хиляди седемстотин двадесет и седем лева и 40 стотинки), представляваща разпределената с Разпореждане за разпределение от 04.01.2018 г. по изпълнително дело № 1860/2017 г. по описа на ЧСИ М. Б. в полза на НАП сума от публична продан на недвижимо имущество на „Кондор 4“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], а именно: СОС с идентификатор 68134.4333.960.1.55, находящ се в [населено място], район „О. купел“, [улица], етаж 5, ателие 5. представляваш Ателие за творческа дейност с посочена в документа площ от 58.95 кв.м, която вреда е причинена на Р. П. Я., от незаконосъобразни, действия или бездействия на НАП при или по повод изпълнение на административна дейност, ведно със законната лихва считано от датата на разпределението - 04.01.2018 г. до датата на завеждане на исковата молба в съда, както и законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда до окончателното изплащане на обезщетението.

След оставянето на производството по делото без движение, адвокат К. е направила уточнение.

Посочено е, че НАП е присъединен като привилигиран взискател по ИД №

1860/2017г. по описа на ЧСИ М. Б., чрез представеното по делото Удостоверение с изх. № 220371700622181/13.04.2017 г., че дружеството длъжник има непогасени публични задължения в общ размер 954 202,84 лв.

В Удостоверението не се съдържат данни относно изпълнителния титул, въз основа на който същото е образувано. Няма данни и за ликвидността и изискуемостта на задължението, нито относно изтеклите давностни срокове, както и относно обстоятелството дали данъчните задължения са били оспорвани по административен или съдебен ред.

Твърди се, че вредите за ищеца са настъпили от незаконосъобразни действия и бездействия на органът по приходите, публичните изпълнители на НАП по ИД 22110005154/2011.

По отношение на твърдените незаконосъобразни бездействия се сочи, видно от удостоверението още през 2011 г. публичните изпълнителни в рамките на изпълнителното производство по ДОПК са наложили заповест за спиране на банковите сметки на длъжника, заповест за спиране на собствени на дружеството-длъжник МПС - лекотоварни и тежкотоварни (някои от които на значителна стойност предвид марката и модела на двете МПС - Порше К.), както и възбрана върху недвижими имоти. Тоест може да се направи обосновано предположение, че изпълнението на публичното задължение е обезпечено в пълен размер. Въпреки това публичните изпълнители не са пристъпили към принудително изпълнение. Имуществото, върху което са наложени обезпечителни мерки е извадено от гражданския оборот и ищецът не може да удовлетвори вземането си чрез принудително изпълнение върху това имущество.

Твърди се, че публичните задължения на длъжника по ИД № 1860/2017 г. по описа на ЧСИ М. Б. са погасени поради изтичане на погасителните давностни срокове, но същите не са били отписани като такива и НАП неоснователно е получила сумата от реализираната публична продажба на собствения на дружеството - длъжник, недвижим имот. Проявено е незаконосъобразно бездействие от страна на ответника НАП, въпреки наличие на законово задължение на органа, съгласно чл. 173, ал. 2 от ДОПК, да следи и отпише вземанията след изтичането на давностния срок.

По отношение на незаконосъобразното действие се сочи, че същото се изразява в съставянето на удостоверение с изх. № 220371700622181/13.04.2017 г. и предявяването на същото по изпълнителното дело при ЧСИ, както и чрез присъединяването въз основа на същото по ИД 1860/2017г. по описа на ЧСИ Б..

Според ищеца, причинената му вреда е в размера на паричната равностойност на разпределените в полза на НАП суми от продажбата по изпълнителното производство недвижим имот, като така той е бил лишен от възможността да получи дължимите му от длъжника парични средства, за които същият разполага с изпълнителен лист по приключилото в негова полза исково производство.

Началният момент, от който са търпени вредите е датата на депозиране на удостоверение с изх. № 220371700622181/13.04.2017 г. по ИД № 1860/2017 г. по описа на ЧСИ М. Б. до настоящия момент.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищецът, редовно призован, се представлява от адвокат К., която поддържа исковата молба. Претендира присъждане на направените в хода на настоящето производство разноски. В дадения от съда срок са представени допълнителни правни аргументи в писмен вид.

Ответникът - Национална агенция за приходите, се представлява от юрисконсулт Й., която оспорва исковата молба. Иска се присъждане на юрисконсултско

възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Представени са подробни допълнителни съображения в писмен вид. Участвалят в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за неоснователност на предявените искове.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че Р. Я. е сключил договор за покупко-продажба на недвижим имот с „Кондор 4” ЕАД, съгласно който продавачът се е задължил да построи и да прехвърли собствеността върху имота на купувача. Поради неизпълнение на задълженията от страна на продавача, е заведена искова претенция в съда, който на основание чл. 55, ал. 2 от ЗЗД е постановил решение, с което с „Кондор 4” ЕАД е осъдено да заплати на Р. Я. сумата от 32 000 евро, ведно със законната лихва считано от 28.08.2013 г. Въз основа на влязлото в сила решение е издаден изпълнителен лист от 20.09.2016 г.

Въз основа на изпълнителния титул е образувано изпълнително дело пред ЧСИ М. Б. под номер 1860 по негов опис за 2017г. Съдебният изпълнител е пристъпил към изпълнителни действия с цел удовлетворяване на вземанията на Р. Я.. На публична продан от 19.09.2017 г. до 19.10.2017 г. е изнесен недвижим имот на „Кондор 4” ЕАД, находящ се в [населено място], район „О. купел”, [улица], етаж 5, ателие 5, представляващ ателие за творческа дейност.

По изпълнителното дело НАП присъединена като привилегирован взыскател. Представено е Удостоверение с изх. № 220371700622181/13.04.2017 г., съгласно което дружеството-длъжник има непогасени публични задължения в общ размер 954 202,84 лв.

С Разпореждане за разпределение от 04.01.2018 г. по ИД 1860/2017г. по описа на ЧСИ М. Б. е разпределена сумата, постъпила по изпълнителното дело в размер на 42 500 лв., като сума в размер на 34 727,40 е разпределена в полза на НАП.

За Р. Я. не са разпределени суми, поради недостатъчност на събраните парични средства.

Ищецът сочи, че Удостоверение с изх. № 220371700622181/13.04.2017 г., което е приложено по изпълнителното дело по описа на ЧСИ Б. касае ИД образувано през 2011 г. пред публичните изпълнители по реда на ДОПК. В тази връзка следва да се приеме, че дори такова дело да е образувано, към 2017 г. ограниченията визирани в цитираните разпоредби на чл. 191, ал. 6 и ал. 7 са преодоляни и са изтекли сроковете по чл. 2 на чл. 191 от ДОПК, поради което всеки друг кредитор, в това число и взыскателят по ИД 1860/2017 г. по описа на ЧСИ Б. – ищец по настоящето дело, може да пристъпи към принудително изпълнение спрямо имуществото на длъжника, върху което са наложени обезпечителни мерки от страна на НАП.

На практика Р. Я. не е могъл да реализира вземанията си, защото НАП се явява привилегирован взыскател.

Ищецът твърди, че публичните вземания, по които е било образувано изпълнителното дело през 2011 г., са били погасени, след изтичане на погасителните давностни срокове, но същите не са били отписани служебно, поради което НАП неоснователно е подучила сумата от реализираната публична продан на собствения на дружеството - длъжник, недвижим имот, за който ищецът е водил дело. Към датата на извършване

на публичната продадена на недвижимия имот, собственост на дружеството-длъжник, е преклудирана възможността на държавата да събере вземанията си поради изтичане на давностния срок, т.е. налице са били всички основания за прекратяване на изпълнителното производство. При наличие на законово задължение на органа, съгласно чл. 173, ал. 2 от ДОПК, да следи и отпише вземанията след изтичането на давностния срок, съставянето на удостоверение с изх. № 220371700622181/13.04.2017 г., и присъединяването въз основа на същото по ИД 1860/2017 г. по описа на ЧСИ Б., е незаконосъобразно. Незаконосъобразно е и получаването на сумите от разпределението от страна на НАП. Незаконосъобразни са действията на публичния изпълнител, свързани с съставянето на удостоверение с изх. № 220371700622181/13.04.2017 г. и присъединяването въз основа на същото по ИД 1860/2017 г. по описа на ЧСИ Б..

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в изпълнително дело № 22110005154/2011, както и документи, представени в открито съдебно заседание от пълномощника на ответника, касаещи предприети действия от публичния изпълнител по изпълнително дело № 22110005154/2011.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

По допустимостта на иска: искът е допустим.

Според очертания в исковата молба предмет на иска, вредите, които се твърди, че е претърпял Р. Я. са вследствие на незаконосъобразни действия и на незаконосъобразни бездействия на длъжностни лица и органи на ответника. Съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял имуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на неправомерното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвентата към протоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е,

че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увредения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, вследствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки ще бъде абсолютно условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ с оглед фактическите твърдения на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на издаден административен акт или действие на длъжностно лице или орган на ответника; 2. незаконосъобразност на акта или действието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразното действие на длъжностно лице или орган на ответника и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана – органите по приходите при ТД на НАП, [населено място] са образували изпълнително дело № 22110005154/2011 срещу „Кондор 4” ЕАД и видно от самото изпълнително дело и от представените от ответника допълнителни документи, по делото публичните изпълнители при ТД на НАП, [населено място] са предприемали действия, във връзка с принудителното събиране на публичните вземания на дружеството. Действията, касаят налагането на запори на сметки на длъжника, снемане на обяснения от длъжностни лица на

дружеството, налагане на обезпечителни мерки, изпращане на покана за доброволно изпълнение, действия по присъединяването на НАП като взискател по изпълнително дело № 1860/2017 г. и т.н.

Според настоящия съдебен състав не е доказана втората предпоставка – наличие на незаконосъобразност на твърдените действия и бездействия.

1. По отношение на твърдените незаконосъобразни действия.

Ищецът твърди, че те се изразяват в съставянето на удостоверение е изх. № 220371700622181/13.04.2017 г. - 13.04.2017 г. и предявяването на същото по изпълнително дело №1860/2017 г. по описа на ЧСИ М. Б..

С оглед на така очертания предмет на спора съдът намира, че ищецът не сочи, че твърдените от него вреди произтичат от незаконосъобразен административен акт - удостоверение е изх. № 220371700622181/13.04.2017 г., а от действията по съставянето му и предявяването му по образуването от него изпълнително дело пред ЧСИ Б.. По тази причина, съдът не споделя тезата на ответника, че исковата молба, в тази ѝ част е недопустима, защото удостоверението нито е отменено като незаконосъобразно, нито е обявено за нищожно.

От друга страна издаването на удостоверение е предвидено в чл. 191, ал. 4 от ДОПК, съгласно който най-късно в 14-дневен срок от получаване на съобщението по ал. 3 Националната агенция за приходите издава удостоверение, което съдържа информация за размера на публичните задължения на длъжника, за наложените върху имуществото му мерки за обезпечаването им, ако има такива, както и за имуществото, срещу което е започнато принудително изпълнение. При издаването на удостоверение не е предвидено задължение за посочване на всички изпълнителни титули. В случая са посочени са задълженията, които са на етап доброволно изпълнение и тези, които са част от изпълнителното дело. Следва да се отбележи, че от една страна всяко едно изискуемо публично задължение е данъчно-осигурителна информация, а от друга страна за ЧСИ няма правна възможност да извършва проверка дали действително съобщеното му от НАП вземане от държавата съществува. Поради което законодателят не е предвидил изрично, че в удостоверението следва да се съдържа точна информация за всяко едно описано в него изпълнително основание. В настоящия спор, компетентните органи при ТД на НАП, [населено място] са издали Удостоверение № 220371700622181/13.04.2017 г., в което е отразено, че „Кондор 4“ ЕАД има изискуеми публични задължения в размер на 951 554.99 лв. Посочени са и всички извършени действия по обезпечаване и събиране на публичния дълг и така са спазени всички изисквания на закона. При така установените обстоятелства ЧСИ, който съгласно чл. 458 от ГПК има задължение да изпрати съобщение до Националната агенция за приходите за всяко започнато от него изпълнение и за всяко разпределение, не е разполагал с друга правна възможност освен да присъедини държавата в лицето на НАП, като взискател за дължимите ѝ от „Кондор 4“ ЕАД публични вземания, размерът на които му е бил съобщен, чрез изпращането на удостоверение е изх. № 220371700622181/13.04.2017 г.

2. По отношение на твърдените незаконосъобразни бездействия.

Ищецът твърди, че към момента на извършеното разпределение от съдебния изпълнител, публичният изпълнител е бездействал като преди разпределението на сумата от ЧСИ не е погасил на основание чл. 173, ал. 2 от ДОПК задълженията на дружеството-длъжник и от друга страна преди това, че не е извършил принудително изпълнение върху обезпеченото от НАП имущество, като така е попречил на Р. Я. да се удовлетвори от него, в момента на разпределение на осребрения актив по ИД 1860/2017 г. Видно от изявленията на адвокат К., дадени по време на проведеното по делото открито заседание бездействията продължават и в момента.

Съдът не споделя доводите на ищеца, че към 2017 г. ограниченията визирани в цитираните разпоредби на чл. 191, ал. 6 и ал. 7 са преодоляни и са изтекли сроковете по чл. 2 на чл. 191 от ДОПК, поради което всеки друг кредитор, в това число и ищеца -зискател по ИД 1860/2017 г., може да пристъпи към принудително изпълнение спрямо имуществото на длъжника, върху което са наложени обезпечителни мерки от страна на НАП. Съгласно ал. 1 и ал. 2 на цитираната норма, имущество, върху което преди образуването на изпълнително производство по реда на Гражданския процесуален кодекс са наложени мерки за обезпечаване на публични вземания или срещу което е започнато принудително изпълнение за събиране на публични вземания, се реализира от публичния изпълнител при условията и по реда на този дял. Когато реализацията на имуществото по ал. 1 не приключи в срок до 12 месеца от налагане на мерките за обезпечаване на публичните вземания, съответно в срок до 6 месеца от започване на принудително изпълнение за събиране на публичните вземания, всеки друг кредитор има право да започне принудително изпълнение спрямо същото имущество по реда на Гражданския процесуален кодекс при спазване на ал. 3 - 5. В случая не спорно, че до образуването на изпълнително дело № 1860/2017 г. в ТД на НАП, [населено място] е било образувано изпълнително дело № 22110005154/2011 срещу „Кондор 4” ЕАД. По това дело публичните изпълнители са налагали запори на банкови сметки на длъжника и са запорирали негово движимо имущество - МПС.

При разглеждания спор не се установи, ищецът да се опитал в рамките на образуването пред ЧСИ Б. изпълнително дело да се удовлетвори чрез имущество на длъжника, върху което вече са били наложени обезпечителни мерки и това имущество не е било реализирано в рамките на посочения 12-месечен срок. След извършената продажба на описания в исковата молба недвижими имот по изпълнително дело № 1860/2017 г. и извършеното разпределение на част от сумите в полза на НАП, няма данни Р. Я. да е поискал осъществяване на принудително изпълнение към друго имущество на длъжника, върху което НАП е наложила обезпечителни мерки, но това имущество още не е било реализирано.

Не се доказват и твърденията на ищеца за бездействие на публичните изпълнители по отношение на имуществото на длъжника, върху което са били наложени обезпечителни мерки. От приетото като доказателство изпълнително дело № 22110005154/2011 се установява извършването на множество изпълнителните действия, като опис, оценка, проведена публична продажба и издадено постановление за възлагане. Публичният изпълнител има

правомощието да избере на кое имущество да наложи обезпечителна мярка и кога и към кое имущество да премине към принудително изпълнение, има оперативна самостоятелност. Защитата от това производство е регламентирана в чл. 197, чл. 266, чл. 239 и чл. 256 от ДОПК, като в тях са посочени лицата, които могат да обжалват посочените действия. Публичният изпълнител има оперативна самостоятелност да прецени как да осъществи принудителното изпълнение.

Съдът намира за лишени от фактическа и правна опора и твърденията, че публичните изпълнители, в рамките на извършваните действия по изпълнително дело № 22110005154/2011 не са предприели необходимите действия за служебно отписване на част от задълженията на „Кондор 4“ ЕАД, поради изтичането на предвидената в закона давност и така са попречили на Р. Я. да удовлетвори своето вземане, за което му е бил издаден изпълнителен лист.

От материалите, съдържащи се в кориците на изпълнително дело № 22110005154/2011 се установява, че с Разпореждане за разпределение с изх. № С180022-125-0327438/31.10.2018 г. по описа на ТД на НАП, [населено място] е извършено разпределение на сума, в размер на 34 727,40 лв. Разпореждането е връчено на „Кондор 4“ ЕАД на 29.11.2018 г. и е влязло в законна сила на 07.12.2018 г. Преди да бъде извършено разпределението е издадено Разпореждане с изх. № С180022-137-0011348/30.10.2018 г. за отказ от погасяване на задължения по давност във връзка с подадени Възражения от задълженото лице с вх. № С 170022-000- 0065953/31.07.2017 г. и вх. № С 170022-000-00110001/14.02.2017 г. Във връзка с направени от длъжника възражения, в Разпореждането от 30.10.2018 г., публичният изпълнител подробно е описал това, на какъв етап са давностните срокове и какви действия, водещи до спирането или прекъсването на давността са предприети. Едва след това е преминал към разпределение на получената от съдебния изпълнител сума. Разпореждането за отказ от погасяване по давност не е обжалвано и е влязло в законна сила на 07.12.2018 г., поради което не може да се приеме, че публичният изпълнител е бездействал, като не е отписал задължения на длъжника, погасени, поради изтичането на предвидената в закона давност. За пълнота следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от ДОПК, касаеща служебното отписване на задълженията се прилага след изтичане на срока по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, който е 10 годишен и в никакъв случай не е бил изтекъл през 2017 г. когато е образувано изпълнително дело № 1860/2017 г. от ЧСИ Б., по молба на Р. Я..

Анализът на изложеното води до единствено възможният извод, а именно, че в разглеждания казус не се установяват каквито и да е незаконносъобразни действия или бездействия на органите по приходите на ТД на НАП, [населено място] и в частност на публичните изпълнители, вследствие, на които Р. Я. да е претърпял твърдените от него вреди.

При липса на незаконносъобразни действия и бездействия е безпредметно обсъждането на въпросите, касаещи установяването на претърпяна вреда и нейния размер, както и дали е налице причинно-следствена връзка между нея и незаконносъобразните административни действия, т.е. дали са налице третата и четвъртата предпоставки за ангажиране на отговорността на

държавата по чл. 1 от ЗОДОВ.

За пълнота, във връзка с релевираните от ответника доводи за изтекла погасителна давност, съдът намира следното.

В т. 4 на Тълкувателно Решение №3 от 22.04.2004г. по Тълкувателно дело № 3/2004г. на ОСГК на ВКС е прието, че началният момент на погасителната давност при исковете за обезщетение от причинени вреди от незаконни действия, респективно бездействия на административния орган е този на преустановяването им.

Предвид на твърдението на ищеца, че незаконосъобразните действия се изразяват в съставянето на удостоверение е изх. № 220371700622181/13.04.2017 г. - 13.04.2017 г. и предявяването на същото по изпълнително дело №1860/2017 г. по описа на ЧСИ М. Б., може да се приеме, че действията са били преустановени през 2017 г., т.е. към м. март 2024 г., когато е подадена исковата молба, е изтекла предвидената в закона погасителна давност, което е още един довод за отхвърлянето на иска.

По отношение на твърдените незаконосъобразни бездействия, предвид на твърденията, че същите продължават и към настоящия момент, а от друга страна няма данни изпълнително дело № 22110005154/2011 да е прекратено, съдът намира, че давността в тази част, не може да се счита за изтекла.

Във връзка с изложеното съдът намира, че предявените искове са неоснователни и недоказани, поради което следва да бъдат отхвърлени изцяло.

С оглед отхвърлянето на главната претенция, следва да бъде отхвърлена и аксесорната за присъждане на лихви.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ предвид отхвърляне на предявения иск, основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното, на основание чл. 203 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на Р. П. Я., чрез адвокат В. К. срещу Националната Агенция за Приходите, за присъждане на сумата от 34 727,40 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразни, действия и бездействия на НАП при или по повод изпълнение на административна дейност, ведно със законната лихва считано от датата на разпределението - 04.01.2018 г. до датата на завеждане на исковата молба в съда, както и законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА Р. П. Я. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Националната агенция за приходите на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 300 (триста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 2661 по описа за

2024 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.